USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. C.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem, sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2023, č. j. OAM-422/LE-VL17-VL13-PS-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 5. 2023, č. j. 62 Az 17/2023-17,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Novákovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl dne 3. 1. 2023 v Hradci Králové kontrolován Policií České republiky v souvislosti s přestupkem proti majetku. Policie zjistila, že žalobce pobývá na území České republiky několik let bez oprávnění k pobytu. Žalobci bylo proto dne 4. 1. 2023 uloženo správní vyhoštění a stanovena doba vycestování z území do 3. 2. 2023. Dne 5. 4. 2023 byl žalobce opětovně kontrolován policií, která ověřila, že žalobce území České republiky ve stanovené době neopustil. Dne 6. 4. 2023 byl proto žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť z území nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.

[2] Dne 10. 4. 2023 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dne 11. 4. 2023 v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1

písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, s odůvodněním, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný z výše popsaných skutkových okolností (z dosavadního jednání žalobce) dovodil, že podání žádosti o mezinárodní ochranu je toliko snahou žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění, žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Žalovaný nepovažoval za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního žalobcova jednání vyplynulo, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení, a nebylo možno rozumně předpokládat, že by žalobce uložená zvláštní opatření respektoval.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Ke stěžejní žalobní námitce, že žalovaný se nedostatečně a nesprávně zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, krajský soud podrobně zrekapituloval zjištěný a nesporný skutkový stav, přičemž zdůraznil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po uložení správního vyhoštění (resp. po zadržení policií a jeho zajištění za účelem realizace správního vyhoštění z důvodu nerespektování stanovené doby k vycestování). Krajský soud uvedl, že jakkoli budou důvody zajištění zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, v případě zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) tohoto zákona nelze dle ustálené soudní judikatury při posuzování účinnosti zvláštních opatření odhlížet od vlastních důvodů zajištění, včetně toho, zda by pouhým uložením zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Neúčinnost zvláštních opatření tak bude dle krajského soudu u tohoto důvodu zajištění shledávána častěji než v případě zvažování alternativ u jiných důvodů zajištění. Krajský soud dále uvedl, že žalovaný se v rozhodnutí zabýval pobytovou historií žalobce a správně dovodil neúčinnost zvláštních opatření s ohledem na účelovost podání žádosti, jakož i dřívější nerespektování právního řádu žalobcem. Správnost tohoto závěru nemohla dle krajského soudu zvrátit ani žalobcova argumentace opírající se o pomoc stávající partnerce (občance České republiky), která mu na území České republiky poskytuje zázemí a stravu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že neuložení zvláštního opatření v podobě povinnosti hlásit se osobně ve stanovené době žalovanému představuje zásah do jeho práva na osobní svobodu. Stěžovatel připustil účelovost podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako reakce na zajištění, nicméně zdůraznil rodinné vazby na území České republiky, kde žije společně se svou partnerkou (občankou České republiky). Z napadeného rozsudku není dle stěžovatele zřejmé, o co krajský soud opřel svůj závěr, že by po uložení zvláštního opatření nespolupracoval. Stěžovatel uvedl, že hodlá v České republice uzavřít manželství a nemá v neúctě právní řád České republiky.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti považoval napadený rozsudek za správný a zákonný, přičemž důvody neuložení zvláštních opatření namísto zajištění byly dle jeho

názoru dostatečně popsány jak v odůvodnění jím vydaného rozhodnutí, tak v rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[8] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, od které soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[9] Posuzováním účinnosti možných zvláštních opatření ukládaných dle § 47 zákona o azylu jako alternativy k zajištění se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 27, ze kterého správně vycházel i krajský soud v nyní posuzované věci (z novějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze odkázat např. na rozsudek ze dne 21. 4. 2021, č. j. 6 Azs 407/2020-29). Krajský soud tedy dostatečně a správně zvažoval stěžovatelovy osobní, majetkové a rodinné poměry, jakož i charakter porušení povinností a dosavadní chování, přičemž zajištění považoval na přiměřené a nezbytné. Zohledněny byly pobytová historie stěžovatele, který na území pobýval téměř tři roky bez oprávnění, nesplnění povinnosti opustit území, která byla stěžovateli uložena rozhodnutím o správním vyhoštění, a rovněž účelovost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou stěžovatel v kasační stížnosti sám přiznal. V hodnocení krajského soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení, natož pochybení zásadní, které by mělo vést ke zrušení napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesenou kasační námitku, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[12] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 6 Azs 87/2023-28, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. Ondřej Novák, advokát. Podle § 35 odst. 10 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce neučinil v řízení žádný úkon právní služby, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se mu nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu